

den højtærede Indenrigsministers vilkaarlige, vaklende og uforudseende Politik, saaledes som denne har faaet Udtryk i forskellige Cirkulærer, der efter min Formening med Grund er blevet gjort til Genstand for Kritik.

Indenrigsministeren (Kragh): I Anledning af det ærede Medlem Hr. Holsteins sidst fremsatte Udtalelser skal jeg kun bemærke, at den Politik, der er blevet ført i Spørgsmaalet Arbejdsløshedsunderstøttelse siden Lovens Vedtagelse og under Konflikten, har været den Politik, som maatte føres paa det Grundlag, som ifølge Loven er fastsat, og som er dette, at Indenrigsministeren i denne Sag skal handle paa Grundlag af Indstillinger fra de Nævnsafdelinger, som har med dette Spørgsmaal at gøre. I øvrigt forekommer det mig, at det ærede Medlem Hr. Holstein ikke har nogen som helst Adkomst til at sætte sig til Dommer i denne Sag, efter at han overfor Offentligheden og i Pressen har vist en saa haabløs Forvirring og en saa komplet Mangel paa Forstaaelse af det, han her har følt sig kaldet til at tale om, saa jeg synes, det vilde være rimeligt, om han indskrænkede sin Deltagelse i Debatten til det Bidrag, han gennem disse Afhandlinger har givet.

Jeg skal i øvrigt i Tilknytning til de forskellige Paastande paa Overgang til Dagsordenen, som foreligger for dette høje Ting, gøre nogle Bemærkninger. Jeg skal i første Række vende mig til den ærede Forespørger, Hr. Stauning, og til den anden Forslagsstiller af Paastand paa Overgang til Dagsordenen, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Den ærede Forespørgers Bemærkninger, da han sidste Gang havde Ordet, var i alt væsentlig efter min Opfattelse kun en Række Gentagelser af, hvad han allerede tidligere havde sagt; og en Fornyelse af Paastande, overfor hvilke jeg har fremført Lovens Bestemmelser, som jo ikke er til at komme udenom, giver ikke noget som helst nyt Bidrag til Begrundelsen af den ærede Forespørgers Stilling. Det ærede Medlem Hr. Stauning mente ikke, at han havde fortiet noget i denne Sag, og han nævnte saa, at han udtrykkelig havde fremhævet den forandrede Situation, som var en Følge af Lockoutens Indtræden. Det er ganske rigtigt, det har det ærede Medlem, men det var bare slet ikke det, jeg talte om i Forbindelse med det ærede Medlems Fortielse. Thi det, det ærede Medlem fortav gennem hele sin første Udvikling og gennem den Omtale, han skænkede de Understøt-

telsesregler, som er fastsat i Henhold til de to Cirkulærer af 1. og af 21. Marts, var dette, at der her var Tale om to helt forskellige Ting, nemlig om en Udbetaling af Forsikringssummer gennem Arbejdsløshedskasserne, og om Udbetaling af rene Understøttelser gennem Hjælpekasserne, Understøttelser, som tilvejebringes ved Midler fra Arbejdsgiverside, fra Statens Side og fra kommunal Side og i særdeles ringe Grad gennem Bidrag fra Arbejdsløshedskasserne. Derfor var det, jeg udtalte om det ærede Medlem Hr. Staunings Fremstilling, at den var vildledende.

Det ærede Medlem sagde videre, da han anden Gang havde Ordet, at dette at yde Understøttelser gennem Fonden til de lockoutede Fag er ikke at give Bidrag til Krigsførelse, men at den nu trufne Ordning er ensbetydende med, at man stiller sig paa Arbejdsgivernes Side. Nu gad jeg nok spurgt, hvorledes man gennem at unddrage de lockoutede og strejkende Fag Understøttelse kan stille sig paa Arbejdsgivernes Side, naar det at yde dem Understøttelse ikke er at bidrage paa Arbejdernes Side til Tilvejebringelse af de fornødne Midler til Krigsførelse. Det forekommer mig at være en ganske vidunderlig Logik, det ærede Medlem her præsterer. Det ærede Medlem siger, at der er standset Udbetalinger, som er bevilget. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at han her gør sig skyldig i en dobbelt Misforstaaelse. Nævnet kan ikke bevilge Laan, kan kun indstille, at Laan ydes, Bevillingsmyndigheden ogsaa i denne Sag er hos den høje Rigsdag, og der er ikke sket nogen Standsning af Udlaan af de bevilgede Beløb. Kasserne, som ikke tilhører de lockoutede Fag, har hidtil faaet de Laan, hvorom Nævnet har gjort Indstilling, og vil ogsaa faa disse Laan fremdeles, saa længe Beløbet slaar til, og det vil i hvert Tilfælde slaa til i indeværende Finansaar. Naar Beløbet saa er opbrugt, vil jeg naturligvis søge Forhandling med Rigsdagen om, hvad der fremtidig skal gøres. Men Vilkaaret for en Fortsættelse maa være, saaledes som jeg udtalte det i Gaar, midlertidigt ændrede Vedtægter for Kasserne, der reducerer Laanekravene og gør det hele overkommeligt for Statskassen. Men jeg gentager, hvad jeg sagde derom i Gaar, at Kasserne indenfor de lockoutede og strejkende Fag ikke vil faa Laan, saa længe Lockouten og Strejken varer, idet det forekommer mig at være en fuldkommen urimelig Fremgangsmaade fra Statskassens Side og en Fremgangsmaade, der overfor den